

Kolumbusz és én

*A man can walk a million miles and just
be standing still he can close his heart and
believe he is strong.*

Buddy Miller

1.

Azon a pénteki, csaknem végzetes napon, amikor Manuela Rosadót megismertem, szokatlanul korán ébredtem. Már csaknem két hete laktam a kis barcelonai szálloda legfelső emeletén, abban a hitben, hogy amíg pénzem kitart, maradok. Valójában egy reménytelen szerelem elől menekültem; s elkövetve ugyanazt a hibát, melyet oly sokan, én is abban reménykedtem, hogy az idegen környezet örökre kimossa majd belőlem a hiábavaló vágyakozás elviselhetetlennek érzett kínját.

Egy ideig feküdtem az ágyban, aztán felkeltem, magamra öltöttem fürdőköpenyem, és elhúзва a balkonajtót, kiléptem a teraszra. A májusi hajnal halovány rózsaszíne fülledt, párás napot ígért. Alattam a *Rambblas*, a város ismert, s késő éjjelig oly zajos és zsúfolt sétálóutcája húzódott. Most csaknem kihalt volt, s csupán egy részeg kerékpáros tűnt fel, bizonytalanul manőverezve az utcai árusok lelakatolt fémbódéi között. A távolban látni lehetett az ezüstös tengert, s az utca végén Kolumbusz többméteres talpazaton álló szobrát, amint egyenes testtartással, büszkén a távolba tekint.

Ahogy a hideg vaskorlátra könyökölve a tengert s a távoli szobrot bámultam, hirtelen irigyelni kezdtem Kolumbusz egyenes testtartását,

büszkeségét, s mindazt, amiről korábban fogalmam sem volt, de most egy pillanat alatt neki tulajdonítottam.

Hamar fájni kezdtem, s gyorsan visszatértem a szállodaszobába. Leültem az ágy szélére, s körbenéztem. A kis asztalon, a hamutálca mellett ott piroslott az egyik helyi flamenco-bár, a *Bar la Bulería* névjegykártyája is, amelyet a minap nyomott a kezembe a piac forgatagában egy kékesfekete hajú lány. Emlékszem, egy pillanatra zavarba jöttem; megragadott különös arca, amely valahol a rendkívüli szépség és a rendkívüli csúnyaság határvonalán egyensúlyozott. Épp a még élő, mozgó tintahalakat és polipokat szemléltem, amikor mellém lépett, és sírós-nevetős fintorral a kezembe nyomta a kis kartonpapírt. Megfordultam, hogy utána nézzek, de már eltűnt a tömegben.

Amint az ágy szélén ülve felidéztem ezt a minapi emléket, eszembe vilant éjjeli álomom, amelynek talán korai ébredésemet köszönhettem. Olyan erővel tört rám, hogy már-már azt hittem, nem is álom volt, hanem a közelmúlt furcsa módon nem észlelt szelete: a hotelszobám ajtaját nyitom ki épp egy szokatlanul hosszú kulccsal, s közben csodálkozom, hogy négyszer fordul meg a zárban, s csak azután nyílik ki az ajtó. A szoba közepén egy hosszú hajú, mezítelen nő áll háttal nekem, s nézi magát a falon függő tükörben, amelyben azt a kékesfekete hajú lányt ismerem fel, aki a flamenco-bár névjegykártyáját a kezembe csúsztatta. Lassan felém fordítja fejét, és én a döbbenettől mozdulni sem tudok: nem emberi, hanem egy leopárdfej néz rám; homlokán fehér csík, s félig nyitott szájából apró polipok kúsznak ki lassan...

Felálltam, és a kezembe vettem a piros névjegykártyát. Egy ideig forgattam az ujjaim között, majd az ablakon át, tűnődve, sokáig néztem a szemközti házfalat.

Aztán megfordultam, és a falon függő tükörhöz léptem. Már tudtam, hol fogom tölteni az estét.

2.

Aznap valóban párás, fülledt idő nehezedett a városra, s jóformán estig ki sem tettem a lábam a hotelszobából. Csupán a sarki boltba ugrottam le délelőtt Jóséhoz, a tulajdonoshoz sonkáért és egy üveg *Riójáért*. Ő volt az egyetlen ember, akivel addig közelebbi kapcsolatba kerültem. Venezuelából érkezett hosszú évekkel ezelőtt, s mint később megtudtam, anyja indián származású volt.

Egyik este, amikor a nyitva tartás utolsó perceiben betértem a boltjába, meghívott egy pohár borra. Elfogadtam, miközben arra gondoltam, nyilván magányos ember lehet. Köpcös, alacsony férfi volt, olajos, fekete haját hátul egy fémgyűrűvel fogta össze.

Lehúzta boltja redőnyét, majd hátramentünk a szűk raktárhelyiségbe, s leültünk egy-egy műanyag székre. Közben feltűnt, hogy a raktárhelyiséget és az üzletet elválasztó csapóajtóra egy díszes puska van felakasztva, de nem szóltam semmit. Ő azonban észrevehette pillantásomat, mert azonnal megjegyezte:

- Winchester. A nagyapám ezzel irtotta a gringókat.

Bólintottam, majd koccintásra emeltem az éppen megtöltött poharamat.

Egy ideig Latin-Amerikáról beszélt, aztán Simón Bolívarról, a „Felszabadítóról”, majd a venezuelai nők utolérhetetlen szépségéről és temperamentumáról. Aztán hirtelen letette a poharat, és hosszan rám nézett.

- Valami nincs rendben veled - jelentette ki.

- Velem? Miből gondolod? - kérdeztem meglepetten, és gyorsan ittam egy kortyot.

- A homlokodva van írva - mondta, és újra felemelte a poharát. Belenéztem meleg, fekete szemébe, és úgy éreztem, felesleges válaszolnom.

Mindez újra eszembe jutott azon a fülledt kora estén, amikor a *Bar la Bulería* felé gyalogoltam. Ezúttal nem szerettem volna, hogy bármi is a homlokomra legyen írva, amikor belépek a flamenco-bár ajtaján.

A zsebemben lapuló névjegykártya utasításait követve átvágtam a *Placa de Catalunya*n, s a pálmafák alatt felfelé igyekeztem a *Gaudi-park* irányába, az *Aguilera* utca 33. felé. A szieszta ideje már régen véget ért, a Tapas-bárok megteltek, s az utcán hömpölygő tömeg izgatottsága és jókedve átragadt rám is. Fenn, a várost övező dombokon sárga fények villódzdtek.

Több mint fél óra gyaloglás után érkeztem meg. Jókedvűen, s egyben furcsa izgalommal telve nyomtam le a kilincset.

Hosszú folyosó vezetett a tulajdonképpeni helyiség bejáratához, s mikor beléptem a terembe, első gondolatom az volt, hogy nyilván eltévesztettem a címet. A megterített asztaloknál egyetlen vendég sem ült. A mennyezetre erősített két óriási ventilátor lapátjai lassan forogtak, s olyan csend volt, hogy szinte hallani lehetett, ahogyan szelik a levegőt. Néhány bátortalan lépést tettem előre, amikor az egyik oszlop mögül előbukkant a pincérnő. Piros kötényben volt; kezében egy jegyzetömböt és egy tollat tartott. Barátságosan köszöntött, majd a deszkából ácsolt pódiummal szemközi asztalhoz vezetett. Miközben elébem tette az étlapot, közölte, hogy a flamencotáncosok hamarosan fellépnek. Úgy láttam, nem talált benne semmi különöset, hogy én voltam az egyetlen vendég. A fellépők azonban még vártak magukra.

A paellát már rég elfogyasztottam, s a második kancsó *Sangria* is a vége felé járt, s még mindig egyedül ültem a helyiségben, amely egyébként semmiben sem különbözött a szokásos katalán szórakozóhelyektől: a sön-

tés felett jókora füstölt sonkák lógtak, s a falon, színes keretben a bikavidalok stilizált jelenetei függtek.

Ahogy múlt az idő, jókedvem lassan elpárolgott. Egyre idegesebben már arra gondoltam, hogy fizetek, és távozom, amikor egy addig számomra észrevétlen ajtón belépett az együttes. Egy férfi és három nő. Egyenesen a pódiumhoz siettek, amely engem valójában egy régi, iskolai dobogóra emlékeztetett.

Lassan rájöttem, hogy csupán nekem fognak táncolni, zenélni, egyedül nekem, s ettől a gondolattól csak még kínosabban éreztem magam. Körülnéztem a teremben, persze mindhiába. Épp eszembe jutott, hogy hát végül is minden rendben, hiszen itt vannak a fellépők, s valójában ők az én társaságom, amikor kivágódott a helyiség bejárati ajtaja, és egy fiatal, részeg nő, valamint egy tetovált karú férfi tántorgott be a terembe, kézen fogva. Hangosan nevettek, s a nő még fel is sikított egyszer. Az oszlop mögül azonnal előbukkant a pincérnő, kezében a tollal és a jegyzetömbbel, majd a mellettem lévő asztalhoz vezette őket. Hallottam, hogy a pár franciául beszél. A nő újra nevetett, s ahogyan szája (amelyen elmaszatolódott a rúzs) kettényílt, látni lehetett hiányos alsó fogsorát.

Elfordultam, hogy alaposabban szemügyre vegyem a fellépőket, akik közben elkezdték műsorukat. A hosszú hajú, gitáros férfi fekete ingben és nadrágban a pódium jobb szélén ült egy széken. A három nő piros ruhában, fémlapokkal megerősített cipőben csaknem kétméternyire lehetett tőlem.

Nehéz eldöntenem, mi ragadott ki gyökerestül addigi állapotomból: a zene és a tánc együttese, vagy talán a titokban remélt, de mégis hirtelen jött felismerés, hogy a hozzám legközelebb lévő táncosnő nem más, mint az álmomban megjelent leopárdarcú nő. Percekig úgy éreztem, hogy mozdulni sem tudok. A cipők ütemes csattogása a pódiumon, a gitárzene, a kasztanyetta hangja, a rám szegeződő fekete szempár s a pódiumról áradó hihetetlen energia valósággal a székhez szegezett. Ám nem tartott sokáig bénultságom: hamarosan teljesen ellazultam, s egyben valami korábban még nem tapasztalt erőt éreztem magamban. Olyannyira, hogy amint hirtelen eszembe jutott Kolumbusz és a hajnali jelenet, hangosan felröhögtem...

Magabiztosan intettem a pincérnőnek, aki ezúttal nem lépett oda az asztalomhoz, csupán bólintott, és már hozta is az újabb kancsó *Sangriát*. Tenyeremet a vastag falú cserépkorsó hűvös törzsére helyeztem, s úgy éreztem, játszva összeroppantathnám...

Amint véget ért a műsor, a fellépők a terem sarkában lévő asztalhoz ültek. Szemmel tartottam őket. Igyekeztem elkapni a leopárdarcú pillantását, de ezúttal ügyet sem vetett rám, noha míg táncolt magásra tartott

kézzel, ujjain a kasztanyettával, jóformán le sem vettük tekintetünket egymásról.

Talán negyedóra múlhatott el, amikor felálltam, s a mosdóba mentem. Kijövet megálltam hosszú, téglalap alakú asztaluk előtt. Sorra gratuláltam nekik, és megjegyeztem, hogy ilyen csodálatos élményben még sohasem volt részem. Utoljára a leopárdarcúhoz fordultam. Egészen közel hajoltam hozzá.

- Fantasztikus volt - mondtam, és kezet nyújtottam.

- Köszönöm - mondta, és belecsúsztatta tenyerét tenyerembe. Úgy éreztem, épp akkora, mint az enyém; mintha csak a párja lenne.

Amikor el akartam engedni, megszorította a kezem. Nem tudtam mire vélni, de a szorítás csak erősödött.

Társai halkán beszélgettek, ügyet sem vetve ránk.

- Ül le! - mondta, még mindig a kezemet szorítva, és szabad kezével a mellette lévő székre bökött.

Nem ültem le. Csak álltam ott, és néztem. Nem tudom, mennyi idő múlhatott el, de úgy tűnt, percről percre változik az arca. Akár olykor az égbolt, gondoltam.

- Megyek az italomért - mondtam végül -, mindjárt visszajövök.

Elengedte a tenyeremet.

Amíg az asztalom felé tartottam, kézfejemről a forróság lassan egész testemre áterjedt.

*

Amint teli pohárral a kezemben visszaültem asztalukhoz, a szemembe nézett, s újra a kezét nyújtotta.

- Manuela Rosado - mondta.

Én is megmondtam a nevem, de ezúttal nem nyújtottam kezet. Azt hittem, furcsállja majd, de egy szót sem szólt. Ekkor eszembe jutott, hogy nekem kellett volna elsőnek bemutatkoznom, de már késő volt.

- Sajnálom - mondtam aztán -, hogy ilyen kevés vendég volt ma.

- Nem érdekes - mondta -, akkor is játszottunk volna, ha nincs egyetlen vendég sem. Ez belülről jön. Valójában nem is a közönségnek, hanem magunknak játszunk.

Mély, bársonyos hangja volt. Épp ilyennek képzeltem.

- Honnan jöttél? - kérdezte hirtelen.

- Onnan, ahová csak kevesen vágnak - válaszoltam.

- Akkor az biztosan érdekes hely lehet.

- Az - hagytam rá -, de nekem már egyre kevésbé.

A kékesfekete haj, amely arcát keretezte, egy pillanatig úgy tetszett, akárha világítana. Sokáig fürkésztük egymást szótlantul, mintha csak azon

tűnődni, kinyissuk-e vajon azt a kiskaput, amelyen majd belopózhat a szerelem. Éreztem, hogy forró, kipirult az arcom, s csak szorongattam a jeges italtól hideg poharamat. Épp arra készültem, hogy egy cseles kérdéssel a számomra megfelelő irányba terejem beszélgetésünket, amikor korábbi asztalom felől nagy csattanás és csörömpölés hallatszott. Mindannyian arra fordultunk: a hiányos fogazatú, részeg nő a földre esett, miközben magával rántotta az asztalterítőt a rajta lévő tányérokkal, poharakkal együtt. A pincérnő azonnal ott termett, és egy piros kötényes, szakállas férfi is.

- Menjünk innen - szólta Manuela.

- Rendben, menjünk - mondtam.

Kiittuk poharunkat, hátratoltuk a székünket, és elköszöntünk a társaság többi tagjától. Amikor újra kezet nyújtottam nekik, feltűnt, hogy egy pillanatra sokatmondóan összenéztek, de nem szóltak semmit. Összeszokott társaság lehetett.

Elhaladtunk a korábbi asztalom mellett. A részeg nő már valamennyire összeszedte magát, üveges tekintettel újra a székén ült, miközben a tetovált karú a kezét szorongatta. A pincérnő épp az üvegdarabokat söpörte össze.

Manuela előttem haladt, a szűk, piros ruha kiemelte karcsú alakját. Csípője ringott, s úgy lépkedett, mint a divatbemutatók kifutóján a manökenek. Ez valahogy ellentétben állt azzal a finom mozgással, amit a pódiumon bemutatott.

Épp eltűnt a csapóajtó mögött, amikor valaki hátulról a vállamra tette a kezét.

Megfordultam. A szakállas, piros kötényes férfi állt mögöttem. Jobb szeme alatt egy borsónyi nagyságú anyajegy barnállott. Levette kezét a vállamról.

- A nő nem neked való - jelentette ki, és szomorkásan mosolygott.

Meglepett; nem értettem, mire gondol, aztán egy pillanat alatt úgy döntöttem, hogy nem foglalkozom vele. Belöktem a csapóajtó szárnyát, és Manuela után siettem.

3.

- Közel lakom - mondta Manuela, amint a hosszú folyosó végére érve kiléptünk az utcára. Kinn szemerkélt az eső, de nem hozott felfrissülést; a levegő továbbra is fojtott, párás maradt.

Átkaroltam, s egy pillantást vetettem dekoltázsába, amely eszményi kebleket sejtetett. Aztán a profilját néztem: élesen kirajzolódott az utcalámpa fényében, de ezúttal valahogyan hidegnek, szoborszerűnek

tűnt. Hirtelen megmagyarázhatatlan balsejtelem kapott el; olyasféle, mint amikor a kiszemelt vad érzi, hogy nagyon messziről, de mégis olyan távolságból, ahonnan már nincs menekvés, szemmel tartják, és csupán percek kérdése végzetének beteljesülése.

- Csak nem fogunk az esőben sétálni - mondta Manuela, s elindult az ellenkező irányba, mint amelyből a flamenco-bárba érkeztem.

- Utálom az esőt - jegyeztem meg egyetértően.

- Én nem, csak azt, ha ázom - válaszolta.

Csendesen lépdeltünk egymás mellett. Az előbbi érzés lassan elpárolgott, s helyébe kíváncsiság és izgatott várakozás lépett.

Sétánk valóban rövid ideig tartott.

Az egyik közeli fordulónál megálltunk egy zöldre festett ajtó előtt. A táskájából elővett egy hosszú kulcsot és a zárba helyezte, és néhányszor gyorsan elfordította. Megbénultam. Valahogyan úgy tűnt, hogy éppen négyszer fordította el a zárban; mintha négy kattantást hallottam volna. Azért ilyen nincs, gondoltam, ez lehetetlen! Hiszen nem láttam még soha egyetlen ajtózárat sem, amelyben négyszer kellett volna elfordítani a kulcsot! Biztosan tévedtem, s rosszul hallottam, nyugtattam magam.

Szűk lépcsősoron haladtunk felfelé, halovány sárga fényben. Manuela előttem lépdelt, s csípője éppúgy ringott, mint nemrég a flamenco-bárból kijövet. Egy pillantást vettem az összefirkált, itt-ott penészes falra, a pisálkozó villanykörte pókhálós zsinórjára, s úgy éreztem, hogy csupán egy különös film szerepét játszom, amelyből bármikor kiléphetek.

Kinyitotta a lakásajtót, és felkapcsolta a lámpát. A szegényes kégli mindössze két szobából állt, amelyeket egy szakadozott függöny választott el egymástól. Az első szoba magába foglalta a konyhát és a fürdőszobát is egyben. Nagy rendtelenség volt, s látszott, hogy már hetek óta nem takarítottak. Nem értettem, hogy egy szép és sikeres nő hogyan élhet ilyen körülmények között. Ő azonban mintha olvasott volna gondolataimban, megjegyezte:

- A flamencotáncosok mind szegények.

- Nem baj, nem zavar a szegénység - hazudtam.

Letette táskáját, és rám nézett. Lassan felém indult.

Amikor már csak egy lépésnyire volt tőlem, elkapta a tarkómat, magához húzott, majd keményen belecsókolt a számba. Levegő után kapkodtam, amikor ellökött magától. Aztán átvágott a leírhatatlan rendtelenségen, és egy nyitott szekrényből elővett egy üveget és két apró poharat, melyeket azonnal teletöltött.

- Grappa - mondta, és kezembe nyomta az egyik poharat.

Úgy éreztem, eleget ittam már, de koccintottunk, és egyből felhajtottuk az erős italt. Egy pillanatra megszedültem, s újra a leopárdarcot láttam

magam előtt fehér csíkkal a homlokán, de mindez csupán egy másodpercig tartott.

Kivette kezemből a poharat, az asztalra helyezte, és egy gyakorlott mozdulattal, hüvelyk- és mutatóujjával elkapta könyökömet, majd a másik szoba felé irányított. Csaknem fájt.

Már régen eldőt, hogy ki az, aki irányítani fogja az eseményeket, gondoltam.

Félrehúzta a függönyt, és beléptünk a belső szobába.

A helyiségben csak egy kis fiókos asztalka és egy hatalmas fehér vaságy volt, valamint egy plakát a falon, amely Michael Jacksont, az ismert popsztárt ábrázolta.

Manuela az ágyhoz irányított, majd elengedte a karomat. Ekkor azonban én kaptam el a karját, s vadul csókolni kezdtem a mellét, amennyire csak a dekoltázs engedte. Meglepődtem, milyen engedelmesen tűrte. Mélyen belélegeztem a testének fűszeres illatát. Talán percekig is eltartott, mire lassan eltolt magától. Hátrált néhány lépést, majd mosolyogva tetőtől talpig végigmért. Aztán egy szempillantás alatt megkeményedtek a vonásai.

- Vetközz le! - mondta határozottan, és csípőre tette a kezét.

Gyorsan ledobtam magamról a ruháimat, és alsónadrágban az ágy szélére ültem.

- Azt is! - mondta, és kinyújtott karral az ágyékom felé mutatott.

- És te? - kérdeztem, miközben lehúztam alsónadrágomat.

Elmosolyodott, s egy ideig vizsgálgatott.

- Mindjárt levetkőzöm én is, csak fekjüdj az ágyra - mondta.

Oldalamra feküdtem hát, egyik kezemmel fejemet megtámasztva, hogy így majd jól láthatom vetkőzését. Mégiscsak egy varázslatos flamencotán-cosnó fog előttem pillanatokon belül meztelenre vetkőzni, gondoltam, s még valami bárgyú büszkeséget is felfedezni véltem magamban. Kíváncsian vártam, melyek lesznek majd vetkőzésének bevezető mozdulatai.

Csakhogy gyorsan rájöttem, hogy ő másképpen képzelte esténk folytatását.

A kis asztalhoz lépett, kihúzta a fiókot, kivett belőle egy bilincset, majd az ágynál termett.

- Fordulj hasra! - parancsolta.

- Szóval most ezt a játékot fogjuk játszani - mondtam kedvetlenül.

- Majd meglátod - válaszolta.

Hasra fordultam, ő pedig gyors mozdulattal az ágy végénél lévő rácsozathoz bilincselte kezeimet. Aztán az ágy másik végéhez ment, a hátam mögé.

- Most pedig levetkőzöm - jelentette be. Hallottam, amint lehúzza ruhája cipzárát, s azt is, amint kisvártatva a ruha susogva a földre hull. Még egy-két apró nesz, és ő is megszabadult ruhadarabjaitól. Amennyire tudtam, kissé oldalt fordultam, és a vállam fölött hátranéztem.

Háttal állt nekem, s éppen újra az asztalka fiókját húzta ki. Éreztem, hogy a vágy felszökik bennem, amint magas, karcsú alakját néztem, hátának csodás vonalát, kerek, feszes fenekét és csodás ívű lábait.

Aztán becsukta a fiókot, és megfordult.

Elsőként kebleire szegeződött a pillantásom, és úgy éreztem, hogy sohasem láttam szebbet. Megremegtem, majd elmosolyodtam.

- No, ugye - mondta, és közelebb lépett.

Ekkor pillantottam meg a combjai között himbálózó jókora hímtagot.

Azt hittem, ez valami tréfa, és hol kebleire, hol vesszejére emeltem pillantásom, talán tízszer is, de folyton csak ugyanazt láttam, amit először is, ráadásul minden igazinak látszott. A döbbenettől moccani sem tudtam; hang nem jött ki a torkomon.

Leült mellém az ágyra, s ekkor láttam, hogy a kezében egy kis tégelyt tart.

- Új örömök várnak rád, lovag - mondta, s lassan kezdte lecsavarni a tégely tetejét. Aztán egy pillanatra abbahagyta, s hirtelen hosszan végignyalt a hátamon.

Mintha egy pengét húztak volna végig rajtam. Még mindig képtelen voltam megmoccani. Teljes valómmal hittem és reméltem, hogy mindez csupán egy rossz álom, s azonnal felébredek. De az ébredés elmaradt, s rá kellett jönnöm, hogy az imént tévedtem, s ebből a filmből nincs kilépés.

Lassan felengedett bénultságom, s kétségbeesésemben rázni kezdtem az ágy rácsozatát.

- Nem kell megijedni attól, ami jó - mondta szelíden, vigasztaló melegséggel a hangjában.

- Te nem vagy normális! - nyögtem rekedten, és már nem ráztam az ágy rácsozatát.

- Ki a normális? - kérdezte némi keserőséggel a hangjában, és letette mellém a tégelyt. Láttam, hogy egy ideig méreget, majd váratlanul lesöpörte az ágyról, felállt, és gyorsan az asztalhoz ment. Kivette belőle a kulcsokat, majd megszabadított bilincseimtől.

Gyorsan öltözni kezdtem.

Jobb kezével az asztalra támaszkodva figyelt.

- Azt hittem, erősebb vagy - szólalt meg csalódottan.

- Nem, csak teljesen normális - mondtam bosszúsan.

- Ahhoz nem kell sok erő - válaszolta megvetően.

Épp a nadrágomat húztam fel, amikor újra ránéztem. Ott állt, még mindig az asztalra támaszkodva, és minden felindultságom ellenére, újra csodaszépnek tűnt. Meghökkenve vettem észre, hogy a lába között himbálózó hímtagnak most nyoma sem volt. Egyszerre elszállt a dühöm és félelmem, s egy pillanatig elbizonytalanodtam.

Kiegyenesedve néhány lépést tett felém.

- Tűnj el! - mondta. A szeme sarkában mintha egy könnycsepp csillant volna.

Gyorsan befejeztem az öltözködést, majd elrántottam a függönyt, és amilyen hamar csak tudtam, elhagytam a lakást.

Amint zavartan lefelé haladtam a lépcsőn, ólmos fáradtság tört rám. Újra felnéztem a pislákoló villanykörtére, és tünődve újra szemügyre vettem a penészfoltokat a falon. Lehet, hogy igaza van Manuelának, s tényleg nem vagyok elég erős, gondoltam.

Amikor kiléptem az utcára, még mindig szemerkélt az eső. Elhaladtam egy szerelmespár mellett, aztán még egy, és még egy mellett. Manuela járt a fejemben mindvégig. Újra és újra lejátszottam magamban rövid és csúfos kapcsolatunkat, s magam előtt láttam, amint a kis asztalkára támaszkodva engem néz, az egyik pillanatban férfiként, a másikban pedig nőként.

A szálloda előtt megálltam egy pillanatra, s kezemet a kilincsré helyezve a tenger felé néztem. A távolban jól látszott Kolumbusz kivilágított szobra. Elképzelttem, ahogyan két erős ember üdvözli egymást. Elképzelttem, hogy hátrafordul, megismer, s int nekem.

Aztán anélkül, hogy visszaintettem volna, lenyomtam a kilincset.

